Informačný občasník o online darcovstve

Ľudia Ľuďom

www.ludialudom.sk
www.facebook.com/ludialudom

Keď má anjel svojich anjelov

Z malej izby vedľa kuchyne Hrivňákovcov počuť prístroj – Alexíkovi pomáha pri dýchaní a zároveň cezeň inhaluje antibiotiká. Trojročný chlapček, ktorý potrebuje nonstop starostlivosť, sladko spí. Alexander je tretie dieťa v tejto bardejovskej rodine a jeho príchod znamenal istotne veľké zmeny. Určite väčšie, než s akými rátali.

„Náš syn má od narodenia problémy s dýchaním. Len čo sa narodil, dusil sa. Niekedy je ako handrička, celý ovisnutý, neudrží si ani hlavičku, musíme ho niesť. Nevidí, nehltá,“ popisuje Marek Hrivňák a dodáva, že presnú diagnózu či príčiny Alexíkovho stavu lekári dodnes len hádajú.

Rodičia založili na webe osobnú stránku, ktorú píšu v mene svojho syna. Aj výzvu na ĽudiaĽuďom.sk akoby písal sám malý Alexander. Popísal v nej tiež zariadenie, na ktoré sa rodina snažila získať peniaze od štedrých darcov: „Čo ma najviac rozčuľuje, je môj bublifuk. Je to taký zvláštny bublifuk, lebo keď nafukujem bublinky, vtedy sa dusím a mám málo vzduchu. A navyše stále ho musím nosiť na sebe. Mám ho pod bradou a tam mi často prekáža. Ocko povedal že sa to nedá inde namontovať a že by ho už rád niekam vyhodil. Ten môj bublifuk má také hrozne zložité meno, volá sa tracheo kanyla. No vidíte, čo je toto za meno!? A to som ho trošku skrátil, aby ste si to lepšie zapamätali. Tak si fúkam a fúkam tie bublinky, a potom, keď už je ich veľa, niekto mi ich musí odsať takým vysávačom na bublinky. Ten vysávač sa volá odsávačka hlienov a u nás doma, hučí naozaj často. U nás je ako na letisku, raz hučí vysávač, raz parostroj, raz práčka na vzduch, takmer vždy niečo hučí. Hotové letisko...“

V obývačke dvaapolizbového bytu na bardejovskom sídlisku Vinbarg nám hlava rodiny ukazuje list, ktorý pred niekoľkými dňami dostali od študentov Cirkevného gymnázia Štefana Mišíka v Spišskej Novej Vsi. Mladí z 2. A našli Alexíkovu výzvu na ĽudiaĽuďom.sk. Zorganizovali preto školskú olympiádu a potrebnú sumu vyzbierali. Alexíkovi okrem peňazí poslali aj veľký obraz pandy poskladaný z dielikov puzzle, ktorý tiež zostavili počas podujatia.

„Bolo to po prvý raz, čo sa naši študenti podujali na takúto vec, ale istotne nie naposledy. Radi budeme spolupracovať tiež s portálom ĽudiaĽuďom.sk,“ hovorí triedna učiteľka Zuzana Čerkalová.

Okrem študentov zo Spiša sa Hrivňákovcom ozvala aj prešovská rodáčka, ktorá momentálne žije vo Veľkej Británii. Pomohla im zohnať vysnívanú odsávačku ešte lacnejšie. Alexíkova mama tak nebude musieť na prechádzky či na liečenia so synom trepať zastaraný prístroj, ale modernejší, menší a ľahší.

„Keďže neviem chodiť, ani sedieť, stále ma nosia po byte, vraj ma naučia lietať. Oni sú síce veľkí, ale tuším naozaj nevedia, že nemám krídla, a preto nemôžem lietať. Asi. Lebo moja mamka mi vraví, že som vraj anjelik. Mám však malý problém, lebo nevidím a rukami si to tiež neviem nahmatať. Moje rúčky ma nepočúvajú.“ píše Alexík.

Kto sa na Alexíka pozrie, vidí, že je to skutočne anjel. A čo je najlepšie, má vlastných anjelov. Minimálne štyroch doma, pätnástich na Spiši a jedného v Anglicku. Kiež by ich mal každý.

Dostali auto

Roznášajú jedlo, previazujú rany, niekedy doslova zachraňujú životy ľudí bez domova. Terénni pracovníci z OZ Vagus využili portál ĽudiaĽuďom.sk na zháňanie prostriedkov na nákup auta, ktorým sa k bezdomovcom dostanú ľahšie a rýchlejšie. Dovtedy totiž využívali požičané, ktoré museli vrátiť. Najväčšou sumou na nákup vozidla prispela Nadácia TA3.

O projekte streetworku a o fungovaní OZ Vagus sme sa zhovárali s jeho predsedom Sergejom Károm.

Prečo ste sa vy osobne rozhodli angažovať sa v pomoci ľuďom bez domova?

Pred piatimi rokmi, v začiatkoch môjho štúdia sociálnej práce, som absolvoval prezentáciu práce streetworkera spojenú s ponukou na pohovor. V tom čase som nevedel, čo znamená sociálna práca, ľudia bez domova a celá táto problematika. Vyskúšal som pohovor, zobrali ma a zistil som, že ľudia bez domova sú pre mňa zmysluplnou cieľovou skupinou, s ktorou chcem pracovať a tak je to až doteraz...

Aké boli a sú reakcie vášho okolia na túto aktivitu?

Za tie roky je zvyknuté na typ práce, ktorú robím. Vždy ma poteší, keď dostanem pozitívnu spätnú väzbu.

Čo pre vás znamená pomáhať iným?

Pomoc druhým považujem v našej spoločnosti za naozaj potrebnú. Doba prináša čoraz viac smutných osudov jednotlivcov a skupín a systém v našej spoločnosti nedokáže pokryť tento jav. Je pre mňa cťou môcť pomáhať tým, ktorým chce pomôcť najmenej ľudí – ľuďom bez domova.

Projekt streetworku, teda terénnych pracovníkov, bol nedávno ohrozený. Ako sa napokon podarilo zachrániť ho?

Zachovanie existencie projektu Streetwork – terénna sociálna práca s ľuďmi bez domova

je doposiaľ istotne naším najväčším úspechom. Na prelome rokov 2011 a 2012 hrozil projektu zánik počas prevádzkovania iným občianskym združením. OZ Vagus sa podarilo tento projekt prevziať. Od Nového roka ho úspešne prevádzkuje.

Kto zakladal vaše občianske združenie a čo je jeho cieľom?

Občianske združenie VAGUS založili vo februári 2011 sociálni pracovníci, ktorí pôsobia v problematike ľudí bez domova niekoľko rokov ako terénni sociálni pracovníci – streetworkeri. Dlhodobým cieľom je poskytovať čo najkvalitnejšie služby pre ľudí bez domova, pre čo najširší počet klientov. Aktuálnym cieľom je prevádzkovanie a plynulá činnosť projektu Streetwork. Cieľom v oblasti koncepcie služieb pre ľudí bez domova je aj naďalej sa aktívne podieľať na prebiehajúcom vytváraní koncepcie v spolupráci so samosprávou hlavného mesta Bratislavy.

Odkiaľ ste sa dozvedeli o portáli ĽudiaĽuďom.sk?

Počas náročných chvíľ, keď bol projekt Streetwork ohrozený, sme hľadali všetky možnosti, ako projekt prefinancovať. Umiestnenie našej výzvy na portáli ĽudiaĽuďom.sk bolo jedným z východísk. V súčasnosti ľudia v našom okolí vnímajú internetové darcovstvo ako bežnú vec.

Boli ste úspešní v súťaži Pomôž jediným klikom, ktorú portál pripravil v spolupráci s Nadáciou TA3. Cieľom jednotlivých príjemcov bolo získať čo najviac sympatizantov alebo používateľov sociálnej siete Facebook, ktorí označia, že sa im páči niektorá výzva. Akú mobilizačnú kampaň ste spustili? Koľko ľudí ste do nej priamo zapojili?

Prostredníctvo našej stránky na Facebooku sme pravidelne oslovovali zhruba 400 ľudí. Na samotnom Facebooku sme vytvárali udalosti, skupiny, ktoré podporovali hlasovanie za našu výzvu. Každý člen či členka nášho tímu oslovili čo najväčší počet svojich známych, to nehovoriac o spamovaní našich profilov na všetkých sociálnych sieťach. Niektorí naši fanúšikovia nám ponúkli aj bezplatnú bannerovú inzerciu na viacerých internetových portáloch.

Oslávili ste víťazstvo?

Neoslavovali sme... Vzájomne sme si zagratulovali a nával ďalšej práce nás tlačil ďalej.

Aké sú vaše ďalšie plány?

Projekt Streetwork je finančne náročný, jeho dlhodobé udržanie si vyžaduje veľa úsilia. Máme pred sebou ešte veľa výziev, ktoré musíme naplniť tak, aby projekt napredoval a bol čoraz kvalitnejší – to je náš plán – naplniť takéto výzvy.

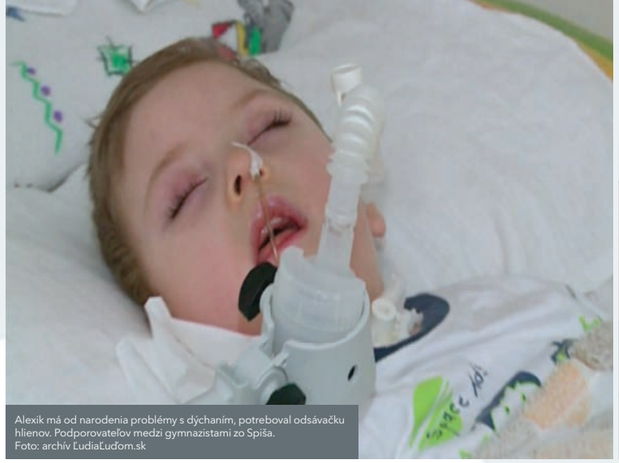
Svetielko pomáha

V dennom centre Svetielko v Prešove pribudol nedávno nový motomed. Ide o prístroj, ktorý slúži na rehabilitáciu handicapovaných detí, ktoré sa nemôžu bicyklovať, no tento pohyb im prospieva. Na motomede bicyklujú vlastnou silou, no keď nevládzu "zatiahne" to za nich stroj.

Prístroj kúpilo združenie Viera – Láska – Nádej vďaka výzve na ĽudiaĽuďom.sk. "Od otvorenia Svetielka sa snažíme zdokonaľovať naše služby, prinášať nové terapie, poskytovať rodičom poradenstvo. A najčastejšou otázkou býva práve otázka finančná. Tak sme hľadali možnosti a na internete sme našli nový portál ĽudiaĽuďom.sk, kde sme uverejnili výzvu. A celkom úspešne," vraví šéfka združenia Mária Šárossyová.

"Reakcie boli rôzne, ale väčšinou pozitívne. Prišlo nám zopár mailov, v ktorých ľudia vyjadrili nedôveru systému na internete, ale po ubezpečení, že portál ĽudiaĽuďom.sk odovzdáva 100 % darovaných financií, tieto obavy hádam prestali. Už sme uverejnili aj ďalšiu výzvu na tomto portáli", dopĺňa predsedníčka OZ Viera – Láska – Nádej, ktorá problémy klientov dôverne pozná. Sama je matkou troch detí, z toho dvoch postihnutých.

V aktuálnej výzve sa združenie snaží získať peniaze na pomôcky na trávenie voľného času v záhrade centra (špeciálne závesné hojdačky, guličkový bazén či vodnú posteľ, v ktorých by deti okúsili chuť bezstarostného detstva).

Alexik má od narodenia problémy s dýchaním, potreboval odsávačku hlienov. Podporovateľov medzi gymnazistami zo Spiša.
Foto: archív ĽudiaĽuďom.sk

Novinárom portál predstavili otcovia projektu Juraj Ondriš (v strede) a Boris Strečanský (vpravo) a riaditeľ 4people, n.o. Roland Kyška.
Foto: archív ĽudiaĽuďom.sk

Mamičky a deti z prešovského centra Svetielko s ich podporovateľmi Luciou Hablovičovou a Mariánom Čekovským.
Foto: archív ĽudiaĽuďom.sk

Nový automobil si streetworkeri z OZ Vagus kúpili aj vďaka podpore, ktorú získali cez portál ĽudiaĽuďom.sk.
Foto: OZ Vagus / Tomáš Vatrt

Tím občianskeho združenia Vagus, ktorí sa denne (či skôr večerne) stará o ľudí bez domova v uliciach Bratislavy.
Foto: OZ Vagus / Tomáš Vatrt

Výhercovia našej súťaže Mária Šárossyová z OZ Viera – Láska – Nádej a Sergej Kára z OZ Vagus pred nakrúcaním špeciálneho vydania Dobrých správ TA3.
Foto: archív ĽudiaĽuďom.sk

Prezentácia na Hovorcovi roka 2011
Foto: archív ĽudiaĽuďom.sk

Trvalo 44 rokov, kým na Sakrakopci nad bratislavskou Račou pribudol pamätník obetiam leteckého nešťastia.
Foto: archív ĽudiaĽuďom.sk

Pomocná sieť

Ako a prečo vznikol portál ĽudiaĽuďom.sk

Na počiatku príbehu portálu ĽudiaĽuďom.sk bolo stretnutie dvoch kamarátov a niekdajších spolužiakov, riaditeľa Centra pre filantropiu Borisa Strečanského a predsedu predstavenstva správcu národnej domény .SK, spoločnosti SK-NIC, Juraja Ondriša. Z ich nápadu vznikol darcovský portál, ktorý je otvorený pre každého. Projekt, aký na Slovensku dovtedy nebol a aký neexistuje ani v iných krajinách.

Svoju výzvu na podporu si na ňom môžu rýchlo a jednoducho zaregistrovať tak organizácie, ako jednotlivci. Zorientovať sa im pomáhajú aj overenia. „Práve nimi sa náš portál líši od iných. Ich autori garantujú, že príjemca skutočne existuje a že výzva je pravdivá," hovorí predseda Správnej rady 4people, n. o., Juraj Ondriš, jeden z otcov myšlienky ĽudiaĽuďom.sk. Medzi overovateľmi na ĽudiaĽuďom.sk figurujú mnohé renomované organizácie, ako napríklad Spoločnosť priateľov detí z detských domovov Úsmev ako dar, Liga za duševné zdravie, Asociácia pomoci postihnutým ADELI, Karpatská nadácia, Nadácia TA3, Centrum pre filantropiu, Tlačová agentúra SR, ale aj viacero samospráv, ktoré napísali overenia pre svojich obyvateľov.

Pri každej výzve však záujemcovia nájdu tiež kontaktné údaje, a tak sa na príjemcu môžu aj priamo obrátiť, ak majú nejaké otázky. Následne zas môžu žiadať informáciu o tom, ako bol ich dar využitý.

Portál ĽudiaĽuďom.sk nie je tematicky obmedzený. Návštevníci na ňom nájdu výzvy rodín v núdzi, žiadosti o príspevok na liečbu či na rehabilitáciu, ale aj projekty škôl, samospráv, talentovaných umelcov alebo aktivistov.

Darca si na portáli môže vybrať jednu aj viacero výziev, pričom si ich navolí ako v e-shope do „košíka" a podporí ich naraz jednou platbou. Celú sumu dostáva príjemca, prevádzka portálu je hradená z iných zdrojov, najmä z príspevkov od sponzorov a tvorcov projektu. Z darov sa nestrháva žiaden poplatok.

Skvelé projekty

Pec do školy

Málotriedka v laznickom osídlení Zaježová neďaleko Zvolena mala vlani jeden vážny nedostatok, nefunkčnú pec. Blížila sa zima a s ňou hrozba, že by sa deti nemohli učiť v teple. Rodičia zo Zaježky, ako svoju komunitu priateľsky nazývajú, uverejnili výzvu na ĽudiaĽuďom.sk. Za niečo vyše dvoch mesiacov sa darcovia zozbierali dokonca viac, ako bolo potrebných 700 eur. „Za pani učiteľku, osem žiakov, rodičov a za zriaďovateľa chcem všetkým darcom povedať jedno veľké ĎAKUJEME," odkazuje Juraj Hipš z Centra environmentálnej a etickej výchovy Živica, ktoré je zriaďovateľom školy.

Kríž obetiam

Nad bratislavskou Račou sa 24. novembra 1966 zrútilo lietadlo bulharsko-sovietskej leteckej spoločnosti TABSO. Pri nešťastí zahynulo 82 ľudí. Obete nešťastia pochádzali najmä z Bulharska, no boli medzi nimi aj občania Veľkej Británie, Čile, Brazílie, Hondurasu, Argentíny, Švajčiarska, Česko-Slovenska, Tuniska i Japonska. Okrem iných zahynula vtedajšia operná hviezda Ekaterina Popovová a bulharský veľvyslanec v Berlíne, generál Ivan Byčarov. Komunisti sa snažili tragédiu ututlať. Aj preto na jej mieste vyrástla symbolická mohyla s kamenným krížom až po 44 rokoch od havárie. Osadili ju členovia slovenského katolíckeho spolku Istropolitan. Tohto roku plánujú na Sakrakopci umiestniť aj menoslov obetí, ktorý prácne zohnali až v pražských archívoch. Zdroje na úpravu okolia zbierajú na www.LudiaLudom.sk/sakrakopec.

Nehnevaj sa!

Mladí filantropi, t. j. neformálne združenie študentov stredných a vysokých škôl pri Trenčianskej nadácii, sa rozhodli zorganizovať súťaž miestnych mimovládnych organizácií o dotáciu vo výške 400 eur. Súťažiť o dotáciu budú zástupcovia organizácií ako panáčikovia na veľkom hracom pláne namiesto figúrok hry Človiečik, nehnevaj sa! na Mierovom námestí za účasti verejnosti. Ide už o druhý ročník. Potrebnú sumu zháňajú práve cez portál ĽudiaĽuďom.sk. Ich výzva sa volá Príďte si hodiť kockou!

Silné matky

Portál ĽudiaĽuďom.sk sa pri príležitosti Dňa matiek spustil podstránku SilneMatky.LudiaLudom.sk, kde chce upozorniť na tie mamičky, čo to v živote nemajú ľahké. Starajú sa o svoje choré alebo postihnuté deti, ktoré si neraz vyžadujú 24-hodinovú pozornosť. A spoločnosť im to neuľahčuje. Sú to ženy, ktoré mali svoju kariéru, svoje sny či predstavy o ďalšom živote, no zrazu sa im zborili. S o to väčšou láskou a silou sa ujali svojej novej úlohy. Na podstránke nájdu návštevníci portálu video s výpoveďami takýchto žien a zároveň podporiť ich výzvy.

Krásna Hôrka

Verejnú zbierku, ktorú vyhlásila Karpatská nadácia v partnerstve s Rozhlasom a televíziou Slovenska na obnovu hradu Krásna Hôrka, môžu darcovia podporiť aj cez portál ĽudiaĽuďom.sk. Získané dary zo zbierky Karpatskej nadácie a RTVS budú použité na práce spojené s úpravou, opravou a s rekonštrukciou interiéru hradu a zbierkových predmetov. Výzvu nájdete na www.LudiaLudom.sk/KrasnaHorka. Najkrajší stredoveký hrad zo 14. storočia na Slovensku Krásna Hôrka spustošil ničivý požiar v sobotu 10. marca 2012. Oheň zničil strechu celého hradu a časť zariadenia. Zhruba 90 percent muzeálnych zbierok sa podarilo zachrániť.

Pionier

Nestáva sa často, aby v pozícii overovateľa na ĽudiaĽuďom.sk vystupoval aktívny komunálny politik. Aby na výzvu zároveň daroval svoju mesačnú odmenu miestny poslanec, tak to sa stalo premiérovo v prípade výzvy Spojenej školy sv. Františka z Assisi v bratislavskej Karlovej Vsi. Poslanec Marcel Zajac je síce prvou lastovičkou, ale azda nie poslednou.

Spomínaná škola, ktorá sídli v budove zo 70-tych rokov, potrebuje až 35-tisíc eur na rekonštrukciu telocvične, chodieb, spŕch a šatní. Z tejto sumy sa tritisíc eur snaží získať od darcov na portáli ĽudiaĽuďom.sk.

Blogujeme pre dobrú vec

Cieľom projektu blogov na ĽudiaĽuďom.sk je pritiahnuť nových návštevníkov, ktorí by za iných okolností možno na darcovský portál neklikli.

Blog môže napísať ktokoľvek. Príjemcovia môžu upozorniť donorov na svoju výzvu, rozpísať sa a vyrozprávať svoj príbeh, veď napokon blogy sú vlastne internetové denníky. Možno takto navyše poradia tým, ktorí sa ocitli v podobnej situácii ako oni.

Ďalšou skupinou blogerov sú tí, čo sa rozhodli napísať bez nároku na honorár text v prospech niektorej z výziev na ĽudiaĽuďom.sk. Súčasťou každého príspevku je totiž aj zoznam výziev, ktoré autor podporuje a tak vlastne navádza svojich čitateľov, aby ich podporili.

Medzi prvých prispievateľov na blog.LudiaLudom.sk patria napríklad Soňa Rebrová, spisovateľka a autorka projektu želajsi.sk, Janka Kozáková, speváčka skupiny Mukatado, Jana Shemesh, novinárka žijúca v Izraeli, Dano Kováč, rozhlasový a televízny moderátor, Martina Utešená, žurnalistka a šéfka združenia Dvojfarebný svet. Na blogu nechýbajú ani príspevky spoluzakladateľov portálu ĽudiaĽuďom.sk, riaditeľa správcu národnej domény SK-NIC Patrika Krauspe a hlavy Centra pre filantropiu Borisa Strečanského.

Marcela Václavková Konrádová

Marcela je 32-ročná žena, ktorá za posledné tri roky strávila v nemocnici viac ako 220 dní, je ťažko zdravotne postihnutá, má za sebou 18 operácií a jej zdravotná dokumentácia váži neuveriteľných 3,5 kg. Založila občianske združenie, v ktorom pomáha telesne postihnutým ľuďom. V mladosti vydala zbierku básni.

Neprovokujem, len sa už nechcem skrývať…

Bola som aktívne dieťa, rodičia ma do ničoho nemuseli nútiť. Naozaj mi odmalička nechýbala schopnosť tlačiť sa do stredu spoločnosti.

Až časom prišiel zlom.

To už bolo krátko po piatej operácii, vtedy, keď mi nohu spevňovala plastová, nepriedušná, vŕzgajúca ortéza.

Bola neskutočná. Nohu mi z dôvodu resekcie tíbie (predkolenia) a pre opakované únavové zlomeniny „skrášľovala" viac ako rok. Máločo ju dokázalo zakryť, a ak sa mi to aj podarilo, tak ju zas bolo počuť. Neraz som si od ľudí na ulici či od spolužiakov v škole vypočula posmešky.

Odvtedy sa situácia niekoľkokrát zopakovala a hoci som na mnohé veci pozerala už inými očami, výsmechy mi v ušiach zneli jasne a zreteľne ešte dlho potom.

„Si normálna? Kedy chceš nosiť sukňu, keď nie teraz? Keď budeš mať päťdesiat, na nohách kŕčové žily a na zadku celulitídu? Vonku je 35 stupňov a ty sa potíš v tých dlhých gatiach," takto mi v dvadsiatich štyroch rokoch dohovárala mama. To už bolo v čase, keď bolo nad slnko jasné, že tie posmešky sa vo mne akosi zakorenili.

Viac ako päť rokov som chodila zahalená bez ohľadu na to, či vonku mrzlo, alebo bola práve letná sezóna. Hanbila som sa obliecť si veci, ktoré dievčatá v mojom veku nosili bez predsudkov, a to aj napriek tomu, že nemali najštíhlejšiu líniu, vyhýbala som sa spoločnosti, lebo ortéza a barly sa nedali skryť nikde pod stôl a bála som sa, že sa opäť nájde niekto, kto mi do očí povie, aby som „v tomto stave" radšej nevychádzala von, pretože nie je na mňa dobrý pohľad a kazím mu náladu, pretože… vo mne bolo aspoň toľko predsudkov, koľko má Alf žalúdkov.

A tak som sa odhodlala.

Presne si pamätám ten deň. Bolo to v jednu teplú júnovú sobotu cestou na mestský trh, keď som si išla kúpiť ovocie a zeleninu. Na sebe som mala krátku bielu sukňu s čiernymi pásmi po bokoch a elastické tričko v podobnom duchu.
Sprievod mi robil manžel, moje dve barly, jedna plastová ortéza na predkolení, druhá plastová na chrbtici, na krku molitanový golier a približne 14 jaziev, čo mi zostali po operáciách.

Oproti nám išla mamička asi so štvorročným dieťaťom. Krásnym, blonďavým, s dvoma vrkočmi. S nádhernou princeznou, o akej snívam dodnes. Keď stála tesne predo mnou, vytrčila svoj ukazovák so slovami: „Mami, mami, pozri na tú tetu! Má umelú nohu a celá je umelá."

Počula som to. Ja, aj môj manžel, ktorý ma v tú chvíľu mlčky poškrabkal po líci. Nášmu stretnutiu sa nedalo vyhnúť, cesta, po ktorej sme išli, bola úzka.

Vtom mamička svoju dcéru ohriakla, buchla ju po ruke, ktorej ukazovák ešte stále smeroval ku mne, a povedala: „Otoč sa, nepozeraj sa na tú tetu."

Neviem, či som skutočne také monštrum, na ktoré sa musí ukazovať prstom, také, aby dospelí ľudia museli svojim deťom dávať do života model výchovy opovrhujúci druhými, pestovať v nich predsudky voči ľuďom chorým či na pohľad trochu iným, alebo či pohľad na mňa skutočne irituje niekoho natoľko, že dokáže zmeniť náladu… Alebo som proste len zlyhala, lebo som to tej malej s vrkočmi nedokázala vysvetliť aspoň ja.

Jedno viem však isto.

Možnože nezmením celý svet a možno sa skutočne pri pohľade na mňa ešte aj dnes nejednému z vás zhorší nálada, no nezavriem sa doma len preto, lebo vaše predsudky sú ešte nespracované.

Lebo ja som človek z mäsa a kostí a, čuduj sa svete, aj s citmi a emóciami, proste mladá, tridsaťdvaročná žena, aj keď možno trochu s neštandardnými „doplnkami", ktorej je v lete teplo tak ako vám a ktorá nemá dôvod skrývať sa v myšacích dierach či za nohavice siahajúce až k členkom a za bundu zapnutú až po bradu.

A verte, že aj dnes, keď sa bežne stretám s vašimi pohľadmi, nechodím po tomto svete preto, lebo vás chcem provokovať. Len sa už proste nechcem skrývať…

Texty blogov sú krátené, celé znenie je na: ***blog.ludialudom.sk***

Emiliána Beňová

58-ročná rozvedená invalidná dôchodkyňa, má v náhradnej starostlivosti 9- a 7-ročné vnúčatá a cez ĽudiaĽuďom.sk zháňa zdroje na rekonštrukciu starého zdedeného rodinného domu, ktorý potrebuje opravu.

Ako sme sa dostali do Famílie

Koncom minulého roka som sa prostredníctvom TV TA3 dozvedela o portáli ĽudiaĽuďom.sk. Dlho som rozmýšľala, či sa mám zaregistrovať, alebo nie, až som sa nakoniec odhodlala. Niekedy v januári sa mi ozvala redaktorka, že práve na tomto portáli ju zaujal môj príbeh a či by mohla o našej rodine nakrútiť reportáž. Po dohovore so synom, ktorý býva so mnou a s mojimi dvomi vnúčatami v spoločnej domácnosti, som prisvedčila.

Bývame na malej dedine, kde každý všetko vie a kde auto so štábom televízie nie je bežné. Spôsobili sme mierny rozruch, pretože sa nakrúcalo všade – u nás, v dedine, v škole, v ZUŠ, ktorú deti navštevujú… Keď bol štáb v školskej jedálni, deti aj zabudli, že majú jesť. Členov štábu si deti hneď obľúbili, rozumeli si. Bolo im smutno, keď sa to všetko skončilo.

Tri dni nakrúcania ubehli ako voda a čakali sme na deň, keď sa to bude vysielať. Môj najväčší zážitok zo sledovania – Emka plakala. Myslela som si, že pre mamu. Pritúlila som si ju a utešovala, že veď mama zas príde… Potom z nej vyšlo, ako jej prišlo ľúto, keď ujo povedal, že by nebol rád, keby odišli. Zas som to nepochopila, opäť som ju utešovala, predsa povedal, že môžu ísť za mamou, keď budú veľkí a budú chcieť napr. študovať vo Švajčiarsku. A ona ma dorazila: „Ale ja neodídem. Mne to prišlo tak ľúto, keď ujo povedal, že nechce, aby sme odišli." A potom: „Babka, prepáč, že som až teraz prišla na to, ako ťa ľúbim."

Potom volala moja sestra, aj jej to Emka vysvetľovala, ale stále ma objímala, držala sa ako pijavica. Keď išli do postele, požiadala ma, aby som si išla s ňou na chvíľku poležkať, tak ako som to robila, keď boli malí. To som s nimi chodila a na striedačku si ľahla raz k jednému, raz k druhému. Samozrejme, splnila som jej to, bola rozľútostená a potrebovala to. Keď som z postele odchádzala, prebrala sa a poďakovala, že som si bola s ňou poležkať.

Možno doteraz vnímali len to, že ich hrešíme, prikazujeme. A to, čo pre nich robíme, brali ako samozrejmosť a nutnosť. Reportáž bola veľmi dobre spracovaná, keď to aj deti rozcítilo a pochopili veľa vecí. Syn bol v čase vysielania na štyri dni odcestovaný, prišiel až včera. Pri jeho návrate ho vítali, ako keby sa rok nevideli. Keď išli deti spať, prišli za ním do izby a Jurko mu priniesol nejaké peniaze z pokladničky, Na synovu otázku „načo?" mu Jurko odpovedal, že to je za to, že ich má tak rád a on mu nemá čo za to dať. Úžasné. Mám taký dojem, že sme sa doteraz riadne nepoznali.

ĽudiaĽuďom.sk – informačný občasník neziskovej organizácie 4people, prevádzkovateľa darcovského portálu ĽudiaĽuďom.sk. Šéfredaktor: Roland Kyška.
Redakčná rada: Juraj Ondriš (predseda), Boris Strečanský, Patrik Krauspe. Redakcia: ĽudiaĽuďom.sk, Borská 6, 841 04 Bratislava. Kontakt: info@ludialudom.sk.